

V I N C U L U M

Řada XXI., číslo 4

Řím 14. července 1977

Drazí spolubratři a milé sestry,

Toto opět není normální číslo VINCULA, nýbrž jen smutné oznámení a tak trochu "memento mori".

Kromě Otce Poklopa, o jehož smrti snad už víte (zdejší pošta nebyla s to doručit poslední VINCULUM do severní Itálie), nás totiž opustili další tři spolubratři:

BOHUMIL HRUBÝ v Texasu,
JAROSLAV SLOVÁK ve Vídni a
MILOSLAV HRONEK ve Sv. Martinu v Jižním Tyrolsku.

Dr. Bohumil Hrubý zemřel už 27. března tr., zpráva o jeho úmrtí nějak zapadla. Narodil se 23. června 1914 v Rozstání u Prostějova, odkud pochází také jeho bratranec P. Vojtěch Hrubý, sekretář našeho Velehradu. Bohosloví studoval v Římě a byl tam i vysvěcen na kněze o vánocích 1939. Po návratu do vlasti působil ve své olomoucké arcidiecézi jako kaplan a profesor náboženství, naposled v Uherském Brodě. Po útěku na konci let čtyřicátých odjel přes Řím do Ameriky, kde se stal farářem v malé obci Penelope v Texasu. Přihlásil se k nám při návštěvě Otce kardinála Berana v Americe, pak jsme o něm neměli mnoho zpráv. Zdá se, že zemřel náhle.

Dr. Jaroslav Slovák se narodil 25. února 1922 ve Viganticích, rovněž v olomoucké arcidiecézi. Po středoškolských studiích ve vlasti a po pracovním nasazení v Německu během války odjel v roce 1945 do Říma, kde byl vysvěcen na kněze v červenci 1949. Po dosažení doktorátu se odebral do Vídně a tam působil jako katecheta. Zemřel na rakovinu slinivky břišní 4. července a byl pochován ve Vídni 11. července 1977.

Prof. Miloslav Hronek byl o tři léta starší, narodil se 11. února 1919 v moravské Třešti. Patřil k jedněm z našich prvních salesiánských kooperátorů, s Otcem Trochou budoval pražské oratorium v Kobylisích a po jeho jmenování biskupem ho provázal i do Litoměřic. Potom působil 25 let v salesiánských misiích v Argentině, kde byl také vysvěcen na kněze. V březnu 1975 se vrátil do Evropy, aby řídil dům římského Velehradu ve Sv. Martinu v Casies. V minulých dnech, právě když byl ten dům plný českých dětí z Vídně, se opět přihlásila jeho ledvinová nemoc, která ho občas zužovala, byl převezen do nemocnice v Innichen, a tam v úterý 12. července v časných hodinách ranních zemřel. Pohřeb bude mít v San Martino in Casies příští neděli 17. července.

Nikdo z těchto spolubratří nebyl členem VINCULA MISSARUM, to však jistě není důvod, abychom za ně nesloužili mši sv. a nevzpomínali na ně v bratrských modlitbách. V jižní Itálii mají přísloví, že nejtemnější okamžik noci je začátek svítání. Oni se už dočkali konečného rozbřesku a budou s námi, až přijde naše "hodina".

A tak příjemné odpočinutí všem. Jim už definitivně u Pána, nám zatím snad ještě někde na letní dovolené na tomto světě: aby byla radostným předobrazem té pravé dovolené, na kterou nás oni předešli.

Váš vždy věrný
sazeč VINCULA

Dodatek:

Dopis uveřejněný na druhé straně jsem dokončil 13. července večer. Den na to mi došel dopis od Petra Lekavého, našeho amerického preláta, který se vrátil do Severní Dakoty ze zájezdu na kanonisaci sv. Jana Neumanna. A v dopisu čtu tyto řádky: "Přijel jeden jezuita z Kanady, můj známý, a hned mi hlásí, že před jeho odjezdem dojel jiný jezuita s novinkou, že asi před třemi týdny (psáno 5. července) zemřel náš další člen Otec Josef Ráček. Je to zaručeno, jen nevim přesně, který den. Byl, tuším, kaplanem v nějakém starobinci a poměrně se těšil pohodě, rád rybařil a měli ho rádi." - To je zatím vše, co vím. Jak známo, P. Josef byl synovcem jesuitského historika Blažej Ráčka, kterého také - jak sám napsal do Vincula - navštívil v Československu těsně před jeho smrtí. Všichni si snad vzpomínáme na šprýmovný styl jeho dopisů, které se někdy objevily v rubrice "Z naší diaspory". Teď jako poctivý rybář dal přednost společnosti svatého Petra a jistě se tam přimlouvá i za lidské rybičky, které během svého života ulovil pro Pána Boha.

I řekl jsem si: Další mrtvý, ale teď to snad už stačí. Jenže nestačilo. V noci z pátku na sobotu 16. července mi zvoní telefon o půl čtvrté ráno. Celý spocený - máme tu právě dost vlhká vedra - se došátrám k aparátu a uslyším podezřele známý hlas Otce Peksy z Melbourne. V tom rozespání mi to bylo velmi divné, protože jsem si ho jako dobře vychovaného protinožce musil představovat na protější straně zeměkoule hlavou dolů. A tak když mi říkal něco o "bráškovi", vůbec jsem tomu nechtěl rozumět. Pak ale jsem zbystril sluch a probral se jako kdyby mě byl postříkal hadicí, kterou kropivá své záhony. Hlasem, o jehož pravosti i dojetí nebylo možno pochybovat, mi oznamoval, že ne "brášek", nýbrž Otec Ondrášek je mrtvý. Náš Vladimír Ondrášek, ten horlivý misionář, který před pěti léty zaměnil žáky na koleji někde v Indii za naše české pohánky v Austrálii, a pak přesvědčivě říkal, že se cítí daleko víc knězem. Ta taková usmívající se kulička s dobrými očima pomrkávajícíma za čokami brýlí, která se dokutálela za našimi krajinami i do nejzazších končin, až na Nový Zéland, jak jste sami četli ve Vinculu a Novém životě. Kdo by to byl do něho řekl, bylo mu teprve asi devětapadesát a bydlel zrovna v nemocnici u milosrdných bratří, kde mu nechyběla lékařská péče. Procitl jsem tedy docela a ptal se Josefa, jak se to stalo. Prý před týdnem, tedy v pátek 8. července, mu přišla srdeční slabost, pak prý mozkový "stroke", jak říkal ten náš australský Jihočech, což je asi mrtvice, a 15. července vydechl naposledy.

Myslíte, že jsem pak usnul, když jsem se znovu uvelebil na posteli? Přišlo mi na mysl čtení z knihy Samuelovy, které jsme nedávno měli v breviáři, jak Hospodin poslal "angelum percipientem", aby bil lid od Danu k Beer Seba, a jak tenkrát pomřelo sedmdesát tisíc mužů. Nás zatím pomřelo jen šest páterů, ale není to dost? A tak jsem se také modlil jako David, aby "Hospodin litoval neštěstí a pravil andělu, který lidu působil zkázu: Nyní to stačí, stáhni svou ruku zpátky!" A když jsem pak ráno za Vladimíra sloužil mši svatou, uvědomil jsem si víc než jindy, že to "zvěstování smrti Páně, vyznávání jeho vzkříšení a očekávání jeho příchodu" je vlastně vždy také nacvičování naší vlastní smrti...

Ale abych to nezamluvil. Pater Peksa říkal, že prý rakev s tělem Otce Ondráška převezou letadlem do státu Victoria (kde je hlavní město Melbourne) a že ho pochovají na tamní hřbitov salesiánů. Naši čeští synové Dona Bosca jsou právě - píšu to v sobotu 16. července - shromáždění v San Martino in Casles, kde bude zítra pohřben druhý jejich spolubratr, Otec Hronek. I jim patří dnes naše vzpomínka a dík za vše, co vykonali a Bůh dá ještě vykonají na lise našeho apoštolátu v exilu.

P. Ondrášek byl členem VINCULA MISSARUM. Členové tohoto bohublého sdružení budou mít tedy příležitost opět si na nás vzpomenout přiloženou potvrzenkou. Díky a pomodlete se, aby příští Vinculum už mohlo jednat zas o jiných věcech! Pán Bůh s námi a zlý pryč!